

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **Mgr. V. K.,** zastoupeného JUDr. Milanem Klímou, advokátem se sídlem Sámova 220/4, Praha 10, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** se sídlem Mariánské nám. 2, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 8. 2009, čj. S-MHMP 597766/2009/OST/Dl/Ba, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 22. 11. 2011, čj. 10 Ca 374/2009 - 71,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 2880 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám zástupce žalobce JUDr. Milana Klímy.

Odůvodnění:

I.

1. Rozhodnutím ze dne 11. 2. 2009, čj. Výst.000816/2009-St-1/660, Odbor výstavby Úřadu městské části Praha 1 povolil k žádosti společnosti HMG, s. r. o., změnu stavby č. p. 660 na pozemku p. č. 673 v katastrálním území Staré Město, obec Praha (dále též „hotel“).

2. Žalovaný zamítl odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí jako nepřípustné rozhodnutím ze dne 28. 8. 2009, čj. S-MHMP 597766/2009/OST/Dl/Ba.

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 22. 11. 2011, čj. 10 Ca 374/2009 - 71, zrušil rozhodnutí žalovaného a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

4. Městský soud předeslal, že rozsah soudního přezkumu byl omezen na otázku účastenství žalobce v řízení o změně stavby před jejím dokončením. Ztotožnil se s názorem žalovaného, že okruh účastníků řízení o změně stavby před jejím dokončením nemusí být shodný s okruhem účastníků stavebního řízení. Nesouhlasil ovšem s tvrzením žalovaného, že osoba, která nebyla účastníkem stavebního řízení, nemůže být účastníkem řízení o změně stavby. Změnou stavby totiž mohou být dotčena práva osob, která na základě původního stavebního povolení zasažena nebyla. Závěr žalovaného, že žalobce nebyl účastníkem stavebního řízení, a tím méně tedy mohl být účastníkem řízení o změně stavby, byl nedostatečný, zvláště když se první předpoklad ukázal jako nesprávný. Městský soud poukázal na svůj rozsudek ze dne 21. 9. 2011, čj. 9 A 122/2010 - 151, v němž dospěl k závěru, že žalobce měl být účastníkem stavebního řízení.

5. Dále městský soud nepřisvědčil žalovanému, že žalobce v odvolání neuvedl, jakým způsobem se změna stavby dotkla jeho práv. Žalobce totiž mj. tvrdil, že došlo k zastínění jeho bytové jednotky, zkrácení odstupové vzdálenosti od budovy stavebníka nebo přistavení vývodu vzduchotechniky umístěného v blízkosti oken jeho bytové jednotky.

6. K některým odvolacím námitkám (zkrácení odstupové vzdálenosti mezi stavbami, počet parkovacích stání, snížení oblohové složky, snížení osvětlení a oslunění bytové jednotky žalobce, vykácení dvou stromů a poškození třetího stromu) žalovaný uvedl, že nemohly být předmětem jeho posuzování, protože se týkají stavebních změn povolených v rámci stavebního řízení. Městský soud však připomněl, že žalobce zmiňoval v odvolání i změny vyvolané rozhodnutím o změně stavby, kterými mohl být zasažen na svých právech (např. komín umístěný v blízkosti oken bytové jednotky žalobce, nedostatečné odhlučnění nově povolené vzduchotechniky, zvýšení střech či materiál a tvar oken). Z rozhodnutí žalovaného nebylo patrné, zda tyto skutečnosti považoval za změny provedené na základě stavebního povolení nebo na základě rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením. Toto odlišení však bylo pro posouzení správnosti rozhodnutí žalovaného zásadní.

7. Dále městský soud vytkl žalovanému, že se nedostatečně vypořádal s problematikou zastavění části dvora mezi budovami. Byť k zastavění došlo pouze do výšky prvního nadzemního podlaží, tato skutečnost mohla mít vliv na výkon práv žalobce. Bylo třeba zkoumat, jak budou nově vzniklé prostory užívány, kde budou mít okna, jaké budou odstupové vzdálenosti od budovy, v níž se nachází bytová jednotka žalobce, případně další faktory. Skutečnost, že nejkratší odstupová vzdálenost mezi budovami činí podle projektové dokumentace 3,7 m, nasvědčuje tomu, že žalobci mělo být přiznáno postavení účastníka řízení.

8. Městský soud uzavřel, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí nebylo patrné, jak se žalovaný vypořádal s některými námitkami žalobce. Zamítá-li odvolací správní orgán odvolání pro nepřípustnost, musí se v odůvodnění svého rozhodnutí

přezkoumatelným způsobem vypořádat s námitkami odvolatele, kterými odvolatel odůvodňuje své postavení účastníka řízení. Žalovaný však této povinnosti nedostál.

III.

9. Žalovaný (stěžovatel) brojil proti rozsudku městského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

10. Stěžovatel dovodil, že na účastenství v řízení o změně stavby před jejím dokončením lze vztáhnout § 109 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon"). Podle § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona je účastníkem řízení vlastník sousedního pozemku nebo stavby na něm, může-li být jeho vlastnické právo navrhovanou stavbou přímo dotčeno. Vlastnické právo žalobce však navrhovanou změnou stavby nebylo přímo dotčeno. Žalobce neuvedl v odvolání ani v žalobě, jakým konkrétním způsobem by mohlo dojít předmětnou změnou stavby k dotčení jeho vlastnického práva. Rovněž městský soud neupřesnil, z jakého důvodu mělo být žalobci přiznáno postavení účastníka řízení.

11. Městský soud opomněl, že stěžovatel ve svém rozhodnutí rozvedl, v čem spočívaly změny povolené rozhodnutím o změně stavby. Některé z těchto změn (vnitřní úpravy objektu a změna tras zdravotní instalace a vzduchotechniky) nevyžadují stavební povolení ani ohlášení [stěžovatel odkázal na § 103 odst. 2 stavebního zákona; patrně byl ale myšlen § 103 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, pozn. Nejvyššího správního soudu]. Z odůvodnění napadeného rozsudku nebylo patrné, na základě jakých důkazů městský soud dospěl k závěru, že zastavění části dvora se dotklo práv žalobce. Odstupová vzdálenost mezi budovami se nezměnila, protože na základě rozhodnutí o změně stavby nebyla provedena žádná přístavba. Námitky žalobce brojily zejména proti změnám provedeným na základě předcházejícího sloučeného územního a stavebního řízení.

12. Ze závěru městského soudu vysloveného v rozsudku čj. 9 A 122/2010 - 151 (tj. že žalobce měl být považován za účastníka stavebního řízení) nelze automaticky usuzovat, že by žalobci mělo být přiznáno postavení účastníka v řízení o změně stavby před jejím dokončením. Není zřejmé, proč městský soud v napadeném rozhodnutí zmiňoval dopady do práv žalobce, které rozhodnutím o změně stavby nebyly způsobeny (např. zastínění bytové jednotky žalobce, zkrácení odstupové vzdálenosti od budovy stavebníka, vývod vzduchotechniky umístěný v blízkosti oken bytové jednotky žalobce). Stěžovatel tyto námitky nemohl posuzovat.

13. Podle stěžovatele městský soud vyložil § 92 správního řádu příliš přísně v neprospěch stěžovatele. Stěžovatel v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě podrobně uvedl, které námitky odmítl, a odůvodnil svůj závěr, že žalobci nepřísluší postavení účastníka řízení.

14. Závěrem stěžovatel uvedl, že se ve svém rozhodnutí zabýval tím, zda byly splněny materiální znaky účastenství pro podání odvolání podle § 81 odst. 1 správního řádu – tedy, zda byla změna stavby před jejím dokončením způsobilá přímo se dotknout práv žalobce. Jinými námitkami žalobce se zabývat nemohl, takový požadavek městského soudu byl proto nedůvodný.

IV.

15. Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalobce strukturoval argumentaci do tří oblastí: (1) žalobce měl být považován za účastníka řízení o změně stavby před jejím dokončením, (2) účastenství ve stavebním řízení a v řízení o změně stavby před jejím dokončením měla být posuzována samostatně, (3) správní orgán byl povinen zabývat se všemi námitkami žalobce týkajícími se účastenství v řízení.

16. K prvému bodu žalobce uvedl, že stěžovatel vyložil § 109 stavebního zákona restriktivně. Byť toto ustanovení lze vztáhnout na účastenství v řízení o změně stavby, je třeba jej vykládat přiměřeně. Ustanovení § 118 stavebního zákona chrání nejen před přímým dotčením vlastnického práva, ale také před dotčením práv a zájmů chráněných zvláštními právními předpisy.

17. Žalobce setrval na stanovisku, že byl změnou stavby dotčen na svém vlastnickém právu. Rozhodnutím o změně stavby došlo k narušení jeho pohody bydlení zejména těmito faktory: vedením vzduchotechniky vně budovy, které žalobce zatěžuje zvýšenou koncentrací vlhkosti, pachů a hluku; navýšením budovy hotelu vzduchotechnickým zařízením na střeše, které způsobilo snížení oslunění nemovitosti žalobce; zhoršením výhledu, umocněným změnou tvaru a materiálu oken hotelu. Odkazem na tyto skutečnosti městský soud dostatečně odůvodnil, v čem spočívá přímé dotčení práv žalobce. O zásahu do práv žalobce svědčil i závěr znaleckého posudku, podle kterého došlo vlivem předmětných stavebních úprav ke snížení hodnoty bytové jednotky žalobce. Změnou stavby bylo zasaženo do vlastnického práva žalobce ve smyslu § 118 odst. 2 stavebního zákona, proto žalobce měl být považován za účastníka řízení.

18. K argumentaci stěžovatele, že vnitřní úpravy objektu a změny tras zdravotní instalace a vzduchotechniky nevyžadují stavební povolení ani ohlášení, žalobce uvedl, že jeho námitky se týkaly technického zařízení umístěného vně budovy. Na posuzovanou věc tudíž § 103 odst. 1 písm. b) bod 2 stavebního zákona není použitelný.

19. Ke druhému bodu žalobce uvedl, že stěžovatel se ve svém rozhodnutí jasně vyjádřil v tom smyslu, že osoba, která nebyla účastníkem stavebního řízení, nemůže být účastníkem řízení o změně stavby před jejím dokončením. Takové tvrzení žalobce považoval za nesprávné. Účastenství v obou typech řízení by měla být posuzována odděleně. V opačném případě by byla znemožněna obrana osob, jejichž práva byla dotčena změnou stavby, nikoliv původním stavebním povolením.

20. Ke třetímu bodu žalobce namítl, že stěžovatel vyložil rozsudek městského soudu nesprávně. Městský soud nepožadoval, aby se stěžovatel zabýval skutečnostmi, které nesouvisí s předmětem daného řízení, ale aby přezkoumatelně vypořádal všechny námitky žalobce, týkající se účastenství v řízení.

V.

21. Nejvyšší správní soud posoudil důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

22. Kasační stížnost není důvodná.

23. Nejvyšší správní soud se ztotožnil s městským soudem, že rozhodnutí stěžovatele bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, protože z napadeného rozhodnutí nebylo patrné, jak se stěžovatel vypořádal s některými námitkami žalobce. Tvrzení stěžovatele, že podrobně uvedl, které námitky odmítl, a odůvodnil svůj závěr, že žalobci nepřísluší postavení účastníka řízení, nemá oporu v textu napadeného rozhodnutí.

24. Rozhodnutí podle § 92 správního řádu, kterým správní orgán zamítá odvolání jako nepřípustné, protože bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou, je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. (srov. nález Ústavního soudu ze dne 27. 4. 2010, sp. zn. III. ÚS 542/09). Toto rozhodnutí proto musí splňovat všechny náležitosti, které jsou kladeny na rozhodnutí vydávaná ve správním řízení (§ 68 správního řádu). Správní orgán se musí přezkoumatelně vypořádat se všemi námitkami, kterými odvolatel odůvodnil své postavení účastníka řízení, byť by je považoval za zjevně nedůvodné. Funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je mj. doložit správnost a zákonnost postupu správního orgánu a zejm. výroku rozhodnutí. Je proto nutné, aby se správní orgán v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené (srov. např. rozsudek ze dne 23. 7. 2009, čj. 9 As 71/2008 - 109).

25. Z rozhodnutí stěžovatele je zřejmé, že některé námitky žalobce zcela opomněl. Žalobce uvedl v odvolání následující námitky:

I. Mezi budovou, jejímž spoluvlastníkem je žalobce, a budovou hotelu byla zkrácena odstupová vzdálenost ze 7m na cca 4,5m, čímž byl porušen čl. 8 odst. 1 a 3 vyhlášky hlavního města Prahy č. 26/1999, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hlavním městě Praze. Došlo tak ke ztrátě soukromí žalobce a jeho rodiny v polovině jeho bytové jednotky a ke znehodnocení jeho majetku.

II. Ve vzdálenosti 4,5 m od oken bytové jednotky žalobce byla dostavěna přístavba, navýšená o jedno patro a zvýšená o cca 4 m klimatizací. Tím došlo k úbytku oblohové složky, ke snížení oslunění a osvětlení bytu žalobce a zastínění výhledu na pražské památky.

III. Na střechu hotelu byla umístěna dvě rozměrná vzduchotechnická zařízení. Došlo tak ke zvýšení střechy hotelu fakticky o dvě patra, zařízení rovněž převyšují horizont budovy. Tato stavební změna měla za následek další úbytek oblohové složky, snížení oslunění a osvětlení bytové jednotky žalobce, její zastínění, nemožnost klidného spánku z důvodu nedostatečného odhlučnění vzduchotechniky a nevzhledný estetický dojem.

IV. V rozporu se stavebním povolením byly pokáceny dva vzrostlé stromy, které tvořily přirozenou clonu mezi budovami, tlumily hluk a zvlhčovaly vzduch ve vnitrobloku. Třetí strom byl stavební činností pravděpodobně nezvratně poškozen.

V. Změnou tras rozvodů vzduchotechniky a zdravotní instalace se budova hotelu přiblížila k bytové jednotce žalobce o zhruba 45 cm. Ve vzdálenosti 4,5 m od bytové jednotky žalobce byl umístěn komín, který bude pravděpodobně vypouštět pachy z kuchyně. Vývod komínu není vytažen až na střechu, pachy proto budou zůstávat ve vnitrobloku.

VI. Podle názoru žalobce je nesmyslné, že pro hotel s 275 lůžky je požadována nájemní smlouva na pronájem pouze 14 parkovacích míst, tj. maximálně pro 50 osob.

VII. Žalobce dále upozornil, že stavebníkovi bylo na rozdíl od ostatních vlastníků budov v památkově chráněném území umožněno osadit hotel plastovými okny. Nadto jsou tato okna vyklápěcí v rozporu se stanoviskem Národního památkového ústavu.

26. Městský soud důvodně vytkl stěžovateli, že zcela opomněl vypořádat námitky týkající se umístění komína v blízkosti oken bytové jednotky žalobce, nedostatečného odhlučnění nově povolené vzduchotechniky, zvýšení střech či materiálu oken.

27. Ve vztahu k námitce týkající se umístění komína Nejvyšší správní soud podotýká, že z projektové dokumentace je zřejmé, že na dvorní fasádě budovy bylo umístěno několik objektů, které by mohly odpovídat označení „*komín*“ použitému žalobcem v odvolání (srov. výkres č. 2.0-19/S Pohledy dvorní, část 2.0 Stavební část, stupeň projektové dokumentace: skutečné provedení stavby). Jedná se především o sací potrubí VZT - Café Casino, výdechové potrubí VZT – Café Casino, výdechové potrubí VZT – Spa a výdech dieselagregátu. Stěžovatel se nijak nevyjádřil k tomu, zda umístění těchto zařízení bylo povoleno stavebním povolením, rozhodnutím o změně stavby, případně schválením při kontrolní prohlídce podle § 118 odst. 3 stavebního zákona.

28. Stěžovatel se jakkoliv nevyjádřil ani k námitkám týkajícím se materiálu a způsobu otevírání oken či nedostatečného počtu parkovacích míst. Byť se tyto skutečnosti stěží mohly přímo dotknout vlastnického práva žalobce, bylo povinností stěžovatele učinit i k těmto námitkám přezkoumatelný závěr.

29. Vypořádání námitky týkající se zkrácení odstupové vzdálenosti mezi budovami v rozhodnutí stěžovatele bylo také nedostatečné. Stěžovatel pouze uvedl, že otázka změny odstupu staveb spadá do stavebního řízení. Nejvyšší správní soud však přisvědčil městskému soudu, že ke zkrácení odstupové vzdálenosti došlo i na základě rozhodnutí o změně stavby.

30. Tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti, že na základě rozhodnutí o změně stavby nebyla dostavěna žádná přístavba, bylo rovněž mylné. Z rozhodnutí o změně stavby i z projektové dokumentace týkající se změny stavby vyplývá, že v severozápadní části hotelu (podél parcely č. 675/2) byla dostavěna přístavba, označená v projektové dokumentaci jako Přístavba II (srov. například výkres 1. nadzemní podlaží, Pasport změn – stavební část, říjen 2008, projektová dokumentace ke změně stavby před dokončením). Podle § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona se přístavbou rozumí změna dokončené stavby, kterou se (1) stavba půdorysně rozšiřuje a (2) která je vzájemně provozně propojena s dosavadní stavbou. Z výše uvedeného výkresu je patrné, že budova hotelu se předmětnou přístavbou půdorysně rozšířila v 1. nadzemním podlaží. Druhou podmínkou, tj. provozním propojením, se rozumí zejména otvor mezi původní stavbou a nově vzniklou částí, např. dveře či okno (srov. rozsudek ze dne 17. 2. 2012, čj. 5 As 13/2011 - 97). Ze zmiňovaného výkresu vyplývá, že předmětná přístavba je propojena s původní stavbou. Obě podmínky uvedené v § 2 odst. 5 písm. b) stavebního zákona jsou splněné a Přístavbu II lze považovat za „*přístavbu*“ ve smyslu zákonného ustanovení.

31. Je proto zřejmé, že ke zkrácení odstupové vzdálenosti mezi budovou hotelu a budovou, v níž je umístěna bytová jednotka žalobce, došlo nejenom na základě stavebního povolení (dostavbou tzv. odskoku budovy hotelu a Přístavby I) ale i na základě rozhodnutí o změně stavby (Přístavbou II). Stěžovatel měl zkoumat, zda touto skutečností bylo dotčeno vlastnické právo žalobce.

32. Nedůvodná byla i stížní námitka, podle níž městský soud neupřesnil, na základě jakých důkazů dospěl k závěru, že zastavění části dvora se dotklo práv žalobce. Městský soud zrušil rozhodnutí stěžovatele pro nepřezkoumatelnost, nevyjádřil se tedy k otázce, zda se konkrétní změny stavby dotkly práv žalobce, a zda proto měl být účastníkem řízení o změně stavby. Pokud městský soud uvedl, že zkrácení odstupové vzdálenosti mezi budovami nasvědčuje tomu, že žalobci mělo být přiznáno postavení účastníka řízení, byl tento názor vysloven pouze jako vodítko pro stěžovatele v dalším řízení. Městský soud nebyl povinen provádět dokazování, učinil-li závěr o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí stěžovatele.

33. Pokud se stěžovatel domníval, že se výše uvedené změny stavby nemohly přímo dotknout vlastnického práva žalobce, bylo jeho povinností tyto své úvahy promítnout do textu odůvodnění napadeného rozhodnutí. Této povinnosti však nedostál.

34. V této souvislosti Nejvyšší správní soud připomíná, že neurčitý právní pojem „*přímo dotčen na vlastnickém právu*“ uvedený v § 109 odst. 1 písm. e) stavebního zákona je třeba vykládat vždy s ohledem na konkrétní okolnosti spočívající v povaze stavby a jejích možných dopadech na okolí [srov. rozsudek ze dne 30. 4. 2008, čj. 1 As 16/2008 - 48, který se věnoval otázce účastenství v řízení o změně územního rozhodnutí podle § 34 odst. 1 předchozího stavebního zákona (č. 50/1976 Sb.)]. Blíže se zdejší soud věnoval výkladu tohoto pojmu např. v rozsudku ze dne 19. 6. 2009, čj. 5 As 67/2008 - 111, č. 2029/2010 Sb. NSS, v němž uvedl, že „[p]*římým dotčením lze nepochybně rozumět především dotčení stíněním, hlukem, prachem, pachem, zápachem, kouřem, vibracemi, světlem apod., tj. různé imise (§ 127 odst. 1 občanského zákoníku). Imisemi se obecně rozumí výkon vlastnického práva, kterým se zasahuje do cizího vlastnického nebo jiného práva nad míru přiměřenou poměrům.*“

35. Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s tvrzením stěžovatele, že některé změny povolené rozhodnutím o změně stavby (vnitřní úpravy objektu a změna tras zdravotní instalace a vzduchotechniky) nevyžadovaly stavební povolení ani ohlášení. Podle § 103 odst. 1 písm. b) bodu 2 stavebního zákona stavební povolení ani ohlášení stavebnímu úřadu nevyžadují vedení technického zařízení uvnitř budov a jejich stavební úpravy. V posuzované věci však byla některá technická zařízení (vzduchotechnika) vedena vně budovy hotelu, na jeho dvorní fasádě. K provedení tohoto typu staveb nepostačuje ani ohlášení stavebnímu úřadu (*a contrario* § 104 stavebního zákona) a je vyžadováno stavební povolení.

36. Stěžovateli lze sice přisvědčit, že ze závěru o účastenství žalobce ve stavebním řízení nelze automaticky usuzovat, že by žalobci mělo být přiznáno také postavení účastníka řízení o změně stavby před jejím dokončením, městský soud však nevyslovil takto kategorický závěr. Městský soud nesouhlasil s žalovaným, že určitá osoba nemůže být účastníkem řízení o změně stavby, pokud nebyla účastníkem řízení ve stavebním řízení.

Tento závěr byl podle městského soudu nedostatečný, a to zvláště za situace, kdy se prvotní předpoklad (tedy že žalobce nebyl účastníkem stavebního řízení) ukázal v následném soudním řízení jako nesprávný. V této souvislosti městský soud odkázal na svůj rozsudek čj. 9 A 122/2010 - 151, v němž dospěl k závěru, že žalobce měl být účastníkem stavebního řízení.

37. Lze uzavřít, že městský soud správně vytkl stěžovateli nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí, protože stěžovatel zcela opomněl vypořádat některé námitky žalobce. Nejvyšší správní soud souhlasí s městským soudem, že toto pochybení stěžovatele bylo natolik závažnou vadou, že sama o sobě byla důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí.

38. Městský soud se již dále nezabýval posouzením námitek, které stěžovatel považoval za nepřípustné, protože se podle stěžovatele týkaly výhradně stavebního řízení a neměly žádný dopad do řízení o změně stavby před jejím dokončením. S ohledem na další průběh řízení Nejvyšší správní soud považuje za potřebné doplnit, že i tento závěr stěžovatele je nepřezkoumatelný. Stěžovatel nijak blíže neupřesnil, z jakých konkrétních skutečností a důkazů dovodil, že se předmětné námitky nemohou týkat nyní posuzované věci a že míří výhradně proti rozhodnutí vydanému ve stavebním řízení. Bylo přitom podstatné rozlišit, které stavební úpravy hotelu byly provedeny na základě stavebního povolení (ze dne 19. 4. 2007) a které na základě rozhodnutí o změně stavby před jejím dokončením (ze dne 11. 2. 2009). Této povinnosti však stěžovatel nedostál.

39. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek městského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

40. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšný žalobce byl v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem a náleží mu odměna za jeden úkon právní služby (vyjádření ke kasační stížnosti) podle § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Odměna činí podle § 9 odst. 3 písm. f) uvedené vyhlášky 2100 Kč a dále 300 Kč jako paušální náhrada hotových výdajů (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky), celkem tedy 2400 Kč. Protože advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tento nárok o částku odpovídající dani, kterou je povinen odvést z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Výše daně, vypočtená podle § 37 odst. 1 a § 47 odst. 4 zákona č. 235/2004 Sb., činí 480 Kč. Celkem byla stanovena odměna ve výši 2880 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 12. září 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu